

samtidig henviser man os til Forklaring af, at man bærer sig ad paa denne Maade, til den Bemærkning, der i Virkeligheden er Begrundelse af lige det modsatte. Slaar man op i Falbe-Hansens Finans-Videnskab paa den Side, hvortil der er henvist, Side 250, ser man, at der staar, at denne Næringsskat — med en meget rigtig Oversættelse betegnes den som Næringsskat — henvises til den Gruppe af Skatter, der begynder med Grundskatten, og som desuden omfatter Skat paa offentlige Værdipapirer og forskellige andre Ting, og derpaa staar der udtrykkelig, at den er en direkte Skat, idet det hedder: „Disse 3 Skatter: Grundskat, Næringsskat og Værdipapirsskat udgøre det franske System af Erhvervsskatter, det omfatter alle Arter af Indkomstkilder undtagen Indtægt fra Statskassen og den egentlige Arbejds løn“. Derpaa hedder det videre: „Ved Siden af de egentlige Erhvervsskatter findes der i Frankrig to andre direkte Skatter“.

Jeg tror dog, man kan sige, at Finansministeriet ingenlunde i de to Værker, det her har henvist til, har kunnet finde nogen Begrundelse af den Maade, hvorpaa det har behandlet denne Skat. Der er ikke Skygge af Tvivl om, at de to Forfattere netop betragte den som en direkte Skat og intet Øjeblik have drømt om at henføre den noget andet Sted end mellem de direkte Skatter. Det er ogsaa naturligt. Denne Skat har bestaaet i Frankrig siden 1791; den indførtes i sin Tid af Nationalforsamlingen og har i hele den Periode i fransk Ret og paa franske Budgetter været henregnet til de direkte Skatter, med Undtagelse af to Aar, nemlig fra 1815 til 1817; da overførte man den til de indirekte Skatter, fordi der stod i Valgloven, at man skulde betale 300 fr. i direkte Skat for at være Vælger, og man ønskede at fjerne Bourgeoisiets af Revolutionens Aand smittede Vælgere af Vælgerkorpset og nøjes med Godsejere. Dette holdt kun to Aar, saa vandrede Skatten tilbage til de direkte Skatter og har altid været der siden. Jeg tror ikke, at nogen med Undtagelse af dem, der have givet de Oplysninger, hvorpaa Finansministeren bygger, har fundet paa at henføre Skatten noget andet Sted. Det er ingenlunde noget lille Beløb, det drejer sig om. Denne

Skat giver i Frankrig 150 Mill. fr. aarlig, hvilket udgør henved 4 pCt. af hele den franske Stats Indkomst. Som Følge deraf har man i de Opgivelser, man har givet os, beregnet den franske Stats direkte Skatter til 14,7 pCt., medens de, naar den her omhandlede Skat flyttes over paa det rigtige Sted, skulde være beregnede til 19,1 pCt. Jeg ser her ganske bort fra, at man i Virkeligheden ogsaa burde henregne Arveskatten til de direkte Skatter i Frankrig, og ikke mindst havde der været Grund til at gøre det, fordi Arveskatten i de sidste Aar er ganske overordentligt stærkt udviklet og er bleven Hovedpillen i det direkte Skattesystem i Frankrig. Men det ser jeg som sagt bort fra. Tallet skulde i hvert Fald have været 19,1 i Stedet for 14,7; det er altid en Forskel.

Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i disse Tabeller fra Udlandet. Jeg skal lige i Forbigaaende gøre opmærksom paa, at for Sveriges Vedkommende er Opgørelsen bygget paa Tal for 1908, skønt der er en ny Indkomstskattelov fra 1910, saaledes at Opgørelsen ikke giver et Billede af de nuværende Forhold. Jeg tror for øvrigt ikke, Forholdene ere stærkt forrykkede, men altsaa ogsaa her ere Oplysningerne ufuldkomne. Nu kan man sige: Til syvende og sidst har det ikke saa meget at sige, hvordan Forholdene ere i Udlandet; vi skulle indrette os efter, hvordan vi have det herhjemme; disse Sammenligninger med Udlandet spille ikke nogen videre Rolle. Det skal jeg saa vist ikke modsige. Det er netop dette, jeg fra første Færd under disse Forhandlinger har hævdet overfor den højtærede Finansminister, at de Sammenligninger, han kom med, baade i Aar og i Fjor, vare alt for ufuldstændige, de Forhold, de omhandlede, vare alt for vanskelige at drage nogen Sammenligning ud fra. Men naar Finansministeren lægger Vægt paa disse Sammenligninger og fremfører dem for os, er og bliver det kedeligt, at de ikke kunne blive nogenlunde rigtige. Nu har man trykt i Betænkningen en Side med Tabeller, og denne Side er ganske naturligt bleven staaende med Fejlene, baade med Hensyn til England og med Hensyn til Frankrig. Der burde derfor i Virkeligheden forneden paa den Side i Betænkningen have staaet en